

In één rechte lijn omhoog of met de nodige ups-and-downs. Hoe is uw carrière verlopen?
(Bijna) vijftigers over hun gedwongen of gewilde loopbaanswitch.

Baanbreker



Michelle Meijer

Was: Van 2002 tot 2012 twee dagen per week administratief medewerkster bij een groothandel in interieurartikelen

Is nu: Eén dag per week administratief medewerkster bij dezelfde groothandel en twee dagen bij een evenementenbureau

carrière index

Hoogtepunt ← → Dieptepunt



‘Opeens kreeg ik een ingeving: ik hoef natuurlijk geen ontslag te nemen’

“Ho stop! De vacature voor administratief medewerkster mag van de site af.

Ik heb jullie tweet gelezen en ben per direct beschikbaar.’ Met deze zin

opende ik de sollicitatiemail aan mijn huidige werkgever. Een vriendin – en fervent twitteraar – tipte me eerder die dag over een vage tweet die ze voorbij had zien komen: ‘Admin. kracht 020 gezocht, gaat om 00.00 uur online’.

Klokslag middernacht las ik dat het evenementenbureau een debiteuren- en crediteurenbeheerder zocht voor twintig uur per week. Ik ging er meteen voor zitten. Het was ver na tweeën toen ik op ‘verzenden’ drukte en tot mijn grote frustratie ontdekte dat er geen internetverbinding was. Ik wilde per se dat mijn mail bovenaan zou staan, dus zette ik de wekker om half zes.

Ruim tien jaar werkte ik met plezier als administratief medewerkster voor een groothandel in interieurartikelen. De schok was groot toen ik vorig jaar juni hoorde dat het bedrijf in september haar deuren zou sluiten. Maar na de zomervakantie was mijn bazin van gedachten veranderd. Ze wilde – in afgeslankte vorm – een doorstart maken. Ik mocht blijven, voor één dag per week. Alles behalve ideaal, maar

voor *the time being* besloot ik op haar aanbod in te gaan. Vanuit een werkende positie is het makkelijker solliciteren. Ik werd gewekt door mijn oudste dochter die riep dat er telefoon voor me was. De vrouw aan de andere kant van de lijn zei: ‘Goedemorgen Michelle. Ik heb vanmorgen vroeg je mail ontvangen en wil je uitnodigen voor een gesprek.’ Een week later zaten we tegenover elkaar. De werkzaamheden, de werkplek en collega’s, alles klopte en de klik was wederzijds. Struikelblok was het salaris, ik zou er vijf euro per uur op achteruit gaan en er viel niet te onderhandelen. Ik bedankte voor de eer. Met pijn in mijn hart, dat wel. De week erna bleef het knagen. Stel dat het geboden uurloon tegenwoordig de norm is. Dan zit ik hier beter op mijn plek dan bij één of ander saai boekhoudkantoor. Opeens kreeg ik een ingeving: ik hoef natuurlijk geen ontslag te nemen. Twee werkgevers is ook een optie. Kennelijk moest het zo zijn, want de vacature was nog niet ingevuld en ik was nog steeds méér dan welkom. Zelfs toen ik voorstelde om maximaal twee dagen te werken in plaats van de gevraagde twintig uur.”